

meget mere Grund til at tro, at Jaaborg kunde være vel tjent med en Jernbane fra Jaaborg til Ringe, som der ikke tidligere har været Tale om en anden Bane. Medens Jaaborg oprindelig i 1873, saa vidt mig bekendt, stillede sig temmelig kjøligt lige over for Spørgsmaalet om Anlægget af en Bane til den paatænkte sydsyenske Bane, fik Jaaborg i Aaret 1875, da denne Bane nærmede sig sin Fuldbendelse, et meget klart Bevis for, at dens Interesser være i høi Grad udsatte for at lide, dersom den ikke i en nærmere Fremtid kunde opnaa at faae en Jernbaneforbindelse med sit Opland, og det saa meget mere, som 3 Stationer paa Sidebanen komne i en saadan nærmere Forbindelse med dens Opland, at der var Fare for, at de kunde optage det. Det havde til Følge, at man i 1875 gjentagne Gange og hurtigt oven paa hinanden med stor Indtrængenhed ansøgte om Koncession paa Anlægget af en Bane fra Jaaborg til Ringe og til Slutningen endog gik til i det tredje og sidste Andragende at erklære, at man vilde renoncere paa Statstilskuddet af 40,000 Rd. pr. Banemil og lade sig nøie med de almindelige Begunstigelser, man kunde faae, nemlig Kold- og Stempelbegunstigelser, naar man blot fik Lov til at anlægge Jernbanen. Da var Tiden saa vidt fremskreden, at den daværende Regjering ikke havde Tid til at gjøre dette Jernbaneforetagende til Gjenstand for et Forslag for den lovgivende Magt, men den Gang gik Forlangendet ene og kun ud paa en Jernbane fra Jaaborg til Ringe, og man erkjendte udtrykkelig den Gang, at saavel By som Opland kunde blive betjente paa en tilfredsstillende og tilstrækkelig Maade ved et saadant Jernbaneanlæg. Det er selvfølgelig et Moment, som yderligere har bestrykt Regjeringen i dens Formening om, at Jaaborg maatte kunne lade sig nøie med en saadan Bane. — Jeg skal for Øieblikket indskrænke mig hertil.

Sogsbro: Den høitærede Minister har fuldkommen Ret i, at Jaaborgs Ønsker i det Bessentlige hidtil have strakt sig til at faae en Bane fra Jaaborg til Ringe, men det var under den Forudsætning, at det kunde gjennemføres strax, thi Jaaborg har altid og af gode Grunde lagt overordentlig Vægt paa, saa hurtigt som muligt at faae et Jernbaneanlæg. Man faae nemlig, at med hvert Aar, der gik hen, tabte Byen af sit Opland ligeoverfor Svendborg-Odense-Banen. Men netop fordi man lagde saa overordentlig megen Vægt paa at faae Banen hurtigt, er det ogsaa naturligt, at Stemmningen nu har vendt sig aldeles fra Jaaborg—Ringe-Banen, thi om end den ærede Minister venter maasse allerede i det kommende Aar at kunne faae en Overenskomst sluttet om, at Svendborg-Odense-Banen bliver overdraget til Staten, saa er det dog Noget, som er meget uvisst, om det vil ske.

Ogsaa Rigsdagen skal give sit Samtykke dertil, og man kan ikke vide, om der kan opnaas saadanne Betingelser, at alle de Parter, som i den Henseende ere interesserede, kunne blive enige. Det er altsaa naturligt, at overfor en saadan aldeles uvis Fremtidsudsiget siger Jaaborg: „Nu ønske vi ikke Banen til Ringe, men en anden Bane, som hurtigere kan føre os til Maalet, og i hvert Fald sikke os, at vi komme ind i Jernbanenettet samtidig med vor anden Naboby. Det er saa at sige fra alle Sider erkjendt, at det virkelig er en Uret imod Jaaborg, at den skal tilfisesættes, medens baade Svendborg og Åsens skulde have sine Baner. Fremdeles skal jeg med Hensyn til den Plan, som Jaaborg nu foretrækker, bemærke, at denne Plan er Regjeringen selv Ophavsmand til. Regjeringens egen Ingenieur har udtalt, saaledes som det staar i Motiverne, at der mellem Odense-Svendborg-Banen og Statsbanen „lades saa betydeligt Opland ubesjætt, hvis Betjening i Forbindelse med Odense Bys Betydning som Centralpunkt vil kunne motivere et fra Odense udgaaende Baneanlæg“. Det er netop Hensynet til denne mellemliggende store og meget frugtbare Del af Jyn, som kunde udvilde sig betydelig mere ved et Baneanlæg, der har fremkaldt disse Undersøgelser fra Regjeringens Side, og den Plan, hvortil saavel denne store Landstrækning som selve Jaaborg har sluttet sig. Naar der er viist hen til, at Åsens og nærmeste Opland fik sit Krav tilfredsstillet ved Banen Åsens—Tommerup, kan det indrømmes, ligesaavel som at Jaaborg med dets nærmeste Opland vilde blive tilfredsstillet ved Banen til Ringe, men der er som sagt betydelige Strækninger der imellem, der ikke blive tilfredsstillede, og naar man kan forene de Krav, der gjøres for disse Egne, tilligemed Kravene, der gjøres for Jaaborgs og Åsens's Side ved denne Banelinie, som Regjeringen selv har ladet undersøge, er det jo naturligt, at der i Egnen er kommet en betydelig Stemning for at følge dette Forslag. Det Ønske, der er indvendt fra Regjeringens Side imod det, er, at det vilde være noget befoistligere; men dette har igjen fremkaldt den Tanke, om det ikke kunde gjøres noget billigere ved, at man forkortede Veien, idet man lod Banen gaa ind til et Punkt paa Statsbanen og ikke til selve Odense, da den sidste Del af Banen jo vilde blive temmelig død, idet den vilde komme til at ligge tæt imellem de to andre Jernbaner. Ved at lade den gaa ind til en Station paa Statsbanen, f. Ex. til Holmstrup eller til et Punkt der i Nærheden kunde Forbindelsen med Haløen ogsaa lettes. Da jeg har berørt dette, maa jeg maasse med det Samme indpegaa nogle Indvendinger, som ere blevne fremsatte fra de ærede Medlemmer fra Odense (G. Koch) og Åsens (S. Petersen). Det ærede Medlem fra Odense nævnedes saaledes, at denne Bane vilde komme til at gaa langs med Aaen, og at